

[Munch-Petersen.]

med andre. Det er muligt, der kan ligge noget til Grund for de personlige Angreb, der ogsaa rettes i Øjeblikket. Det skal jeg imidlertid ikke opkaste mig til Dommer over, Hovedsagen er at fastlægge saadanne Principper, at man sikrer en retfærdig Behandling, og det var netop ogsaa Hovedindholdet af vort Lovforslag, at man skulde foretage en Ændring med Hensyn til Invalidenævnet, saaledes at det virkelig blev en uvildig og, saa vidt mulig, sagkyndig Lægmandsdomstol, der skulde arbejde under Offentlighedens Kontrol. Endvidere indeholdt Forslaget visse Bestemmelser om Forhøjelse af Forsørgelsessatserne, især med Hensyn til Enkeforsørgelsen.

Det var jo glædeligt, at Lovforslaget vakte et saadant Røre, at Sagen blev rejst herinde. Det kom til en Forhandling mellem Bestyrelsen for „Foreningen for krigsskadede og faldnes efterladte“ og de sønderjyske Rigsdagsmænd i December 1933, og her enedes man, som det er nævnt i Bemærkningerne og ogsaa nævnt under Debatten her i Dag, om 5 Krav; man holdt sig noget tilbage fra forskellig Side med Hensyn til, hvem der skulde tage Initiativet til Genneførelsen af disse Krav, men holdt dog stort set paa, at det maatte være Regeringen, som skulde fremsætte et saadant Lovforslag. Da dette Lovforslag ikke fremkom, fremsatte vi vort Lovforslag paa ny, den 28. November 1934, og nu har altsaa Socialministeren fremsat sit Lovforslag her den 13. Marts 1935.

Dette Ministerens Forslag indeholder imidlertid efter min Opfattelse ikke de Bestemmelser, som er nødvendige for at skabe en tilfredsstillende Ordning paa dette Omraade; selv ikke de 5 Krav, som man var enedes om paa Mødet med Bestyrelsen for den store sønderjyske Krigsinvalideforening, er indeholdt i dette Lovforslag, for de tre Punkters Vedkommende er det tværtimod et fuldkomment Afslag paa disse Krav. I Bemærkningerne til Lovforslaget udtaler Socialministeren sig imod offentlig og mundtlig Procedure i disse Sager og stiller det op, som om det var af Hensyn til de sønderjyske Krigsinvalider. Dette Hensyn kan man jo fuldt ud tage, hvis man formulerer Paragraffen som sket i vort Lovforslag, hvor det hedder, at der skal være offentlig og mundtlig Procedure i disse Sager, medmindre vedkommende Krigsinvalid selv kræver Dørene lukket, paa samme Maade som man for almindelige Domstole har en Bestemmelse om, at sigtede kan faa Dørene lukket, hvis han er særlig interesseret i dette.

Altsaa den, hvis personlige Interesser det eventuelt kunde virke skadende paa, at forskellige personlige Forhold kom frem, kan kræve Dørene lukket, og har man en saadan Bestemmelse, har man dermed ogsaa sikret sig imod, at der skulde ske noget galt ved at have offentlig og mundtlig Procedure. Denne Begrundelse gælder altsaa overhovedet ikke som en Begrundelse for at afvise dette Krav.

Derefter udtaler man sig i Bemærkningerne til Lovforslaget mod at binde sig til en Læge, som har deltaget i Krigen. I hvert Fald er det jo saaledes, at der hersker stor Utilfredshed med mange af de Indstillinger, som den Læge, man hovedsagelig bruger i Øjeblikket, er kommet med til Invalidenævnet. Naar man uden videre vil afvise Kritikken, maa jeg her henvise til de Eksempler, jeg fremdrog, allerede da vi første Gang fremsatte vort Lovforslag, og som kunde suppleres med mangfoldige andre Eksempler, hvor der virkelig maa være begaaet Uret. Det er naturligvis ikke muligt for udenforstaaende at bedømme alle Enkelttilfælde, og det er vel nok sandsynligt, at nogle af de Tilfælde, som fremdrages som begaaet Uret, i Virkeligheden er afgjort rigtige, men dette Spørgsmaal kan man jo netop kun komme til Bunds i, naar man indfører en betryggende Ordning, som arbejder under Offentlighedens Kontrol. Og naar der indtil 31. Marts 1934 i alt er behandlet 6 237 Andragender og heraf kun bevilget 2 059, mens 4 178 er afslaaet, saa tror jeg, man rolig kan gaa ud fra, at der blandt disse mange Afslag er en Del, som burde have været bevilget. Det er jo saaledes, at et Mindretal i Invalidenævn og Invalideraad har fastholdt disse Klager, og jeg gaar ud fra, at det netop er Invalidernes Repræsentanter, som har staaet paa dette Standpunkt, at en Del af de fremsatte Klager var fuldt berettigede, og at altsaa Ministeriet her desavouerer Invalidernes Repræsentanter i Invalidenævn og Invalideraad ved den Stilling, som Ministeriet har taget.

Den vigtigste Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag er jo egentlig den, at Krigsenkeforsørgelsen forhøjes fra 720 til 840 Kr. Efter min Mening er det ikke tilstrækkeligt. I vort Lovforslag foreslog vi 1 200 Kr. foruden Tillæg, ud fra den Opfattelse, at det i Virkeligheden her drejer sig om Statspensionering, om Enker efter Folk, som har været i Statens Tjeneste, ganske vist i den tyske Stats Tjeneste, men dennes Forpligtelser har den danske Stat jo her